

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **BBC Radiocom (Praha) s.r.o.**, IČ 25616803, se sídlem v Praze 1, Dlouhá 705/16, zastoupeného JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 1936/4, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem ve Zlíně, Rašínova 522, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 2. 9. 2014, sp. zn. Ident 2013/848/CUN/BBC, č. j. CUN/3146/2014

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 9. 2014, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč pro neplnění licenčních podmínek, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 9. 2013 v čase od 8.00 do 11.00 hodin a dále od 13.00 do 16.00 hodin zařazoval hudbu do vysílání programu BBC.

Žalobce má za to, že byl žalobou napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech, žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku zkrácení žalobce na jeho právu vysílat program svobodně a nezávisle podle udělené licence, do jehož obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích.

Žalobce v podané žalobě namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní úřad staví svou argumentaci na tom, že licenční podmínky žalobce nutně

musí výslovně zmiňovat pojem „hudba“, neboť žalovaná dovozuje nemožnost zařazování hudby do vysílání programu BBC v absenci zmínky o hudbě a hudebním formátu v aktuálních licenčních podmínkách žalobce, dále z označení bloků programového schématu programu BBC jakož i z celkového znění a kontextu licenčních podmínek. Žalobce je naopak přesvědčen o tom, že licenční podmínky žalobci oporu k zařazování hudby do vydání programu BBC poskytují. Žalobce je povinen činit jen to, co mu zákon (a licenční podmínky) ukládá a nemůže být nucen nečinit to, co mu jimi není zakázáno. Aktuální licenční podmínky žalobce nezakazují žalobci zařazování hudby do programu BBC. Není-li zařazení hudby do vysílání vyloučeno základní programovou specifikací, která představuje stále platnou obsahovou specifikaci nejvyšší právní síly v dané věci, a není-li vyloučeno ani aktuálními licenčními podmínkami, je v souladu s platnými právními zásadami třeba vykládat možnost zařazovat hudbu do vysílání ve prospěch žalobce jako subjektu podrobeného vrchnostenské správě žalovaného správního úřadu.

Žalobce poukázal na to, že základní programová specifikace z povahy věci a dikce zákona vymezuje pouze základní, tj. obsahově významnou a převažující, nikoli však vyčerpávající specifikaci obsahu programu, která je v detailu plně v kompetenci provozovatele (žalobce). Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací činnosti zdůraznil, že základní programovou specifikací se rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby. Zákon hovoří o vymezení převažujících žánrů, nikoli o převažujícím žánru, proto je do základní programové specifikace nutné zahrnout každý ze žánrů, který je pro to které rádio typický a v jeho programové nabídce snadno vysledovatelný. Základní programová specifikace tak obsahuje pouze vymezení převažujících žánrů, které jsou pro rádia typická, ale neobsahuje a ani nemá obsahovat konečný výčet všech žánrů, které může rádio vysílat.

Absence specifikace hudebního formátu není podle názoru žalobce důvodem pro nemožnost zařazení hudby, ale naopak znamená to, že žalobce není, pokud jde o hudební formát, omezen. Pokud by byl doveden *ad absurdum* postoj žalované, že na licenční podmínky nelze nahlížet tak, že provozovatel vysílání může vysílat cokoli, co v licenčních podmínkách regulováno či zmíněno není, pak by za podmínky, že to v licenčních podmínkách musí být již výslovně uvedeno, byl provozovatel nucen formulovat žádost o licenci velice pečlivě a podrobně, v důsledku čehož by licenční podmínky nabyly značně na obsahu a nepřehlednosti, což jistě není žádoucí stav.

Žalobce v podané žalobě namítl nedodržení základních zásad správního řízení, vyjádřených v ustanovení § 2 odstavec 3 a odstavec 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když zařazení hudby do vysílání programu BBC principiálně vyloučeno není, což svým úkonem (udělením licence v roce 1998 s výslovně obsaženým hudebním prvkem nedělního pořadu s názvem „30 minut od Greenwiche“) správní úřad deklaroval a zařazení hudby dále není vyloučeno ani z důvodu rozporu s kontextem licenčních podmínek - proto podle názoru žalobce není dále nemožné dojít v dané věci k závěru o tvrzeném porušení zákona za situace, kdy na českém rozhlasovém trhu jiný významný provozovatel vysílání, obchodní společnost Frekvence 1 a. s., po dobu více než deseti let bez výtek ze strany žalované v tomto směru zařazuje do svého vysílání hudbu, aniž by ji měl explicitně uvedenou v základní programové specifikaci, podle níž jde o všeobecné celoplošné rádio zábavy a informací, přičemž tak činí nepochybně na základě podřazení hudby pod generalizující prvek „zábava“, který v základní programové specifikace obsažen má.

Žalobce má za to, že mohl legitimně očekávat, že zařazením hudby do programu BBC neporuší licenční podmínky, neboť skutkově obdobný případ žalobce by měl být posuzován žalovanou stejně, jako je případ provozovatele Frekvence 1 a. s. S ohledem na uvedenou zásadu legitimního očekávání, vyjádřenou též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1Afs 50/2009 – 233, dostupném na www.nssoud.cz, lze mít za to, že bylo na místě chránit dobrou víru žalobce a jeho práva, která v této dobré víře nabyly.

Žalovaný správní úřad připustil, že hudba je v obecném smyslu a vnímání formou zábavy, přesto lpí na závěru, že musí být v licenčních podmínkách výslovně zmiňována. Zároveň však žalovaná tvrdí i to, že z obecného označení bloku programového schématu BBC jako bloku v českém jazyce lze vyvodit, že takové formulaci odpovídá zařazování mluveného slova a nikoli hudby. Žalobci pak není zcela jasné, na základě jaké logiky dospěla žalovaná Rada k závěru, že označení bloku mělo vylučovat zařazení hudby obecně, natožpak hudby v českém jazyce. Aby bylo možno učinit závěr o tom, že žalobce je povinen zařazovat pouze mluvené slovo, pak by v kontextu přístupu žalované k výkladu licenčních podmínek žalobce označení bloků programového schématu BBC mělo být přinejmenším označeno jako „mluvené slovo v českém jazyce“.

V dalším bodě žaloby žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v části, týkající se výše uložené pokuty, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a výše pokuty uložené rozhodnutím je nezákonná. Podle ustanovení § 61 odstavec 3 zákona o vysílání jsou rozhodujícími kritérii pro stanovení výše pokuty závažnost věci a míra zavinění. K ostatním kritériím lze pouze přihlídnout. Přesto žalovaná podle odůvodnění napadeného rozhodnutí při stanovení výše pokuty – chybně - ke všem uvedeným skutečnostem pouze přihlížela a z jejího rozhodnutí nijak nevyplývá, která kritéria považovala při ukládání pokuty za klíčová. Žalovaná podle názoru žalobce výši pokuty nestanovila zákonným způsobem, tj. podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k ostatním skutečnostem, ale k těmto všem skutečnostem pouze přihlížela. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně výše stanovené pokuty neprovedla vyhodnocení jednotlivých kritérií, jejich významu pro úvahu o výši pokuty jak samostatně, tak ve vzájemné vazbě, váze, intenzitě i důležitosti.

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že je přesvědčena o tom, že žalobce je povinen činit jen to, co mu na základě zákona ukládají licenční podmínky. Podle názoru žalované je tomu skutečně tak, že žalobce je oprávněn vysílat takový obsah, který vyplývá ze základní programové specifikace a z dalších programových podmínek, obsažených v licenčních podmínkách. Licenční podmínky jsou založené na pozitivním vymezeném vysílaném obsahu a nelze je současně vykládat tak, že co v nich není uvedeno či co v nich není zakázáno, lze rovněž vysílat, neboť by to znamenalo, že prakticky vždy by bylo možné vysílat cokoli bez ohledu na obsah licenčních podmínek.

Základní programová specifikace je pouze jednou výšečí licenčních podmínek a pouze jednou výšečí té části licenčních podmínek, jež se vztahuje k vysílanému obsahu. Vysílaný obsah je jako celek vymezen jednotou základní programové specifikace a dalších programových podmínek. Ani základní programová specifikace, ani další programové podmínky programu BBC přitom vysílání hudby nepřipouštějí. Argumentace žalobce v podané žalobě je pouze částečná, ignoruje jednotu základní programové specifikace a dalších programových podmínek. Obsah programu žalobce je vždy určen jednotou základní programové specifikace a dalších programových podmínek a nevyplývá-li z nich možnost

vysílat hudbu, tedy jsou-li svým obsahem a kontextem vystaveny tak, že předpokládají vysílání mluveného slova, platí, že nelze hudbu vysílat a nikoli že lze vysílat hudbu jakoukoli. Odkaz žalobce na pořad „30 minut od Greenwiche“ již podle názoru žalované není z časového pohledu relevantní, neboť tento pořad v současných licenčních podmínkách výslovně zmíněn není a i tehdy, v tehdejší znění licenčních podmínek, ve vztahu k obsahu tohoto pořadu bylo hovořeno mj. o hudebních novinkách, což jistě není totéž, jako standardní zařazování běžné populární hudby jako hudebního předělu v celých vysílacích blocích mezi jednotlivými příspěvky mluveného slova.

Pokud jde o námitky žaloby ohledně výše pokuty, pak žalovaná zastává názor, že z celkového znění odůvodnění výše pokuty je patrné, že žalovaný správní úřad zohlednil všechna zákonná kritéria v souladu se zákonem a z úvodní formulace, pouze shrnující zákonná kritéria, nelze dovozovat, že by snad některá byla zohledněna méně, než zohledněna být měla. V případě žalobce se jedná o formalistický výklad, který neodpovídá skutečnému obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části. Rozsah a závažnost věci jsou zhodnoceny v samostatném odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí, u míry zavinění je úmysl žalobce zřejmý již z toho, že sám hudbu do vysílání zařadil a tento závěr na straně 6 napadeného rozhodnutí je zřejmý a dalšího rozboru ani nevyžaduje. Všechna další zákonná kritéria jsou v napadeném rozhodnutí vyhodnocena spolu s uvedením příslušných úvah žalované a zároveň je třeba uvést, že z judikatury správních soudů vyplývá, že pokud nejsou relevantní podklady pro hodnocení určitého zákonného kritéria, nemusí být hodnoceno ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení. Právě to vyplývá ze zmínky o kritériu finančního prospěchu obsažené v napadeném rozhodnutí. Výše pokuty byla stanovena velmi blízko její spodní zákonné hranici ve výši pouhých 2% zákonné horní hranice.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 11. 6. 2015 zástupce žalobce přednesl podanou žalobu, odkázal na důvody a námitky v ní uplatněné, žalobce se nedopustil porušení vysílacích práv ani nejednal v rozporu s licenčními podmínkami, když pojem „hudba“ lze podřadit pod licenčními podmínkami schválené vysílání zábavy a proto nebyl dán důvod k vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Žalobce poukázal na to, že za účelem vyjasnění celé problematiky se obrátil na žalovanou s žádostí o změnu stávajících licenčních podmínek. Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 19. 5. 2015 licenční podmínky v tom smyslu, že lze vysílat i hudbu a stanovila rozsah vysílání tak, že v rámci vysílání (bloků) v českém jazyce musí časový rozsah vysílaného zpravodajství, publicistiky, vzdělávání, sportu a zábavy ve svém souhrnu převažovat nad celkovým rozsahem vysílané hudby. I toto rozhodnutí utvrdilo žalobce v názoru, že vysílání hudby bylo možné i podle předchozího znění licenčních podmínek žalobce a napadené rozhodnutí je chybné a nezákonné.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na písemné vyjádření správního úřadu k podané žalobě s tím, že výklad licenčních podmínek žalobcem není správný a že je nutno zejména odmítnout úvahu žalobce o tom, že provozovatel vysílání je oprávněn vysílat i něco, co licenčními podmínkami stanoveno výslovně není. Takový výklad činí licenční podmínky zbytečnými a neumožňuje zpětnou kontrolu plnění programu vysílání podle žádosti o udělení licence. V daném případě byla hudba zařazována jako předěl mezi příspěvky mluveného slova, s čímž původní licenční podmínky rozhodně nepočítaly. Argumentaci hudbou jako typem zábavy lze připustit pouze v obecném rozsahu, avšak v podmínkách tohoto správního řízení již nemůže obstát. Žalovaná nesouhlasí

s tvrzením žalobce o nesprávném hodnocení jednotlivých kritérií pro uložení pokuty podle zákona o vysílání a poukazuje na to, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí sazby pro uložení pokuty. Nové rozhodnutí o změně licence není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní, podle názoru žalované měl žalobce postupovat opačně, tj. nejprve požádat o změnu licenčních podmínek a teprve pokud mu bude vysílat hudbu umožněno, hudbu začít skutečně vysílat. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, licenční podmínky s vysíláním hudby nepočítaly a žalobce tak nebyl oprávněn hudbu vysílat.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Společnost BBC Radiocom (Praha), s.r.o., je na základě licence udělené rozhodnutím ze dne 24. 2. 1998 provozovatelem analogového rozhlasového vysílání programu BBC prostřednictvím určených vysílačů.

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provedla analýzu vysílání programu BBC z neděle 17. 3. 2013 a z pondělí 18. 3. 2013, vždy v čase od 8.00 do 11.00 hodin a od 13.00 do 16.00 hodin. Ze závěrů analýzy ohledně obsahu vysílání programu BBC a časových intervalů vysílání mimo jiné vyplynulo, že do vysílání byla zařazována hudba jako hudební předěl, přičemž v neděli 17. 3. 2013 byl hudbou oddělen každý příspěvek (reportáž, publicistika, rozhovor), přičemž v hodině bylo odvysíláno osm až devět skladeb. V pondělí 18. 3. 2013 bylo hudebního předělu zařazeno méně, v každé hodině to bylo pět skladeb.

Žalobce byl v návaznosti na tato zjištění upozorněn na porušení zákona v podobě neplnění licenčních podmínek a správní úřad provedl další monitoring jeho vysílání, který prokázal jisté snížení podílu hudby, proto byl provozovatel vysílání ještě jednou upozorněn na porušení zákona.

Následně byla správním úřadem provedena analýza vysílání programu BBC ze středy 11. 9. 2013 od 8.00 do 11.00 hodin a od 13.00 do 16.00 hodin, z níž vyplynulo, že do vysílání je stále zařazována hudba a v každé vysílací hodině byly zařazeny přibližně tři skladby. Z uvedené analýzy dospěla Rada k závěru, že v dané lhůtě nebylo napraveno porušení zákona, na něž byl provozovatel vysílání upozorněn Radou písemným upozorněním na porušení zákona ze dne 9. 4. 2013 a ze dne 25. 6. 2013.

Dne 12. 11. 2013 bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení správního řízení pro možné neplnění licenčních podmínek ve vysílání programu BBC. Účastník řízení se vyjádřil k zahájenému správnímu řízení podáním ze dne 28. 11. 2013, v němž - shodně jako v podané žalobě - uvedl, že se vytýkaného neplnění licenčních podmínek nedopustil.

Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014, č. j. CUN/3146/2014, uložila Rada pro rozhlasové a televizní vysílání žalobci pokutu ve výši 100.000,- Kč pro neplnění licenčních podmínek, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 11. 9. 2013 v čase od 8.00 do 11.00 hodin a od 13.00 do 16.00 hodin zařazoval hudbu do vysílání programu BBC. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že v aktuálních licenčních podmínkách programu BBC není obsažena žádná zmínka o hudbě ve vysílání, není specifikován hudební formát a vychází se ze znění licenčních podmínek jako celku, přičemž z aktuálního znění licenčních podmínek jako celku rovněž žádná zmínka o hudbě ve vysílání programu BBC nevyplývá. Argumentoval-li

účastník řízení tím, že hudba je používána v souladu s programovým prvkem „zábava“, obsaženým v licenčních podmínkách, pak lze připustit, že hudba je v obecném smyslu a vnímání formou zábavy, avšak v nyní projednávané věci je tato argumentace nepřiléhavá a nepřiměřená okolnostem a kontextu licenčních podmínek. Specifický charakter programu BBC právě nepředpokládá zařazování hudby, a pokud by mělo být umožněno licenčními podmínkami její zařazování, muselo by to být v licenčních podmínkách výslovně uvedeno a zmíněno.

Při stanovení výše pokuty odkázal správní úřad na ustanovení § 61 odstavec 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, přičemž v odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí hodnotil jako kritéria pro uložení pokuty postavení účastníka řízení na mediálním trhu, povahu vysílaného programu, závažnost věci, míru zavinění, rozsah, typ a dosah závadného vysílání a finanční prospěch. Po vyhodnocení zákonných kritérií uložila Rada pokutu ve výši 100.000,- Kč a uložila účastníku řízení povinnost hradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč podle ustanovení § 79 odstavec 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Věc soud posoudit takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč pro neplnění licenčních podmínek, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 9. 2013 v čase od 8.00 do 11.00 hodin a dále od 13.00 do 16.00 hodin zařazoval hudbu do vysílání programu BBC.

Odpovědnost provozovatele vysílání za to, že obsah vysílání odpovídá licenčním podmínkám (ustanovení § 32 odstavec 1 ve spojení s ustanovením § 60 odstavec 2 zákona o vysílání) má objektivní charakter. Žalobce je podle obsahu spisového materiálu držitelem licence k oprávnění provozovat analogové rozhlasové vysílání BBC prostřednictvím vysílačů, přičemž v době tvrzeného porušení zákona o vysílání byl žalobce povinen dodržovat následující programové a vysílací schéma:

- v době od 00:00 do 08:00 hodin – BBC WS v angličtině – zpravodajství, publicistika, vzdělávání a sport
- v době od 08:00 do 11:00 hodin – vysílání v českém jazyce – zpravodajství, publicistika, vzdělávání, sport a zábava
- v době od 11:00 do 13:00 hodin – BBC WS v angličtině
- v době od 13:00 do 16:00 hodin - vysílání v českém jazyce – zpravodajství, publicistika, vzdělávání, sport a zábava
- v době od 16:00 do 24:00 hodin – BBC WS v angličtině

Žalobce v podané žalobě namítl, že se protiprávního jednání nedopustil proto, že základní programová specifikace z povahy věci a díkce zákona vymezuje pouze základní, tj. obsahově významnou a převažující, nikoli však vyčerpávající specifikaci obsahu programu, která je v detailu plně v kompetenci provozovatele (žalobce). Základní programovou

specifikací se podle judikatury správních soudů rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby. Zákon hovoří o vymezení převažujících žánrů, nikoli o převažujícím žánru, proto je do základní programové specifikace nutné zahrnout každý ze žánrů, který je pro to které rádio typický a v jeho programové nabídce snadno vysledovatelný. Základní programová specifikace tak obsahuje pouze vymezení převažujících žánrů, které jsou pro rádia typická, ale neobsahuje a ani nemá obsahovat konečný výčet všech žánrů, které může rádio vysílat.

Podle názoru žalobce tak absence specifikace hudebního formátu vysílání žalobce není důvodem pro nemožnost zařazení hudby, ale naopak znamená to, že žalobce není, pokud jde o hudební formát, omezen.

Uvedenou žalobní argumentaci soud neshledal důvodnou. Vše se odvíjí od ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle kterého nelze po udělení licence měnit základní programovou specifikaci, a ustanovení § 2 odstavec 1 písm. i/ téhož zákona, definujícího pojem „základní programové specifikace“. Základní programovou specifikací se rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby. Vzhledem k tomu, že zákon hovoří o vymezení převažujících žánrů a nikoli o převažujícím žánru, je do základní programové specifikace nutné zahrnout každý ze žánrů, který je pro to které rádio typický a v jeho programové nabídce snadno vysledovatelný. Převažující žánry určují konkrétní charakter rádia, umožňují jej odlišit se a vymezit v rámci ostatních rádií. Ustanovení § 31 odstavec 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání jinými slovy brání změně charakteru rádia.

K otázce posouzení, zda v rámci posuzování licenčních podmínek rozhlasového vysílání lze zábavu hodnotit tak, že zahrnuje v sobě i vysílání hudební pořadů či hudbu jako takovou, dospěl soud k závěru, že v ryze obecné poloze lze zábavu považovat nejen za mluvené slovo, ale i pořady hudební. Naproti tomu soud považuje za potřebné vyjádřit, že v rámci licenčního řízení podle zákona o vysílání je nezbytné uvedené pojmy rozlišovat. Je zřejmé, že licenční řízení slouží k tomu, aby žadateli o povolení provozovat rozhlasové vysílání stanovilo práva a povinnosti takovým způsobem, aby bylo zřejmé, co může vysílat. Jde-li o hudbu jako takovou, jedná se o specifický druh lidské činnosti, který podle názoru soudu musí být v licenčních podmínkách výslovně uveden. Není-li tomu tak, hudba vysílána být nemůže. Městskému soudu v Praze je z jeho úřední činnosti zřejmé, že v případech, kdy je udělována licence jiným provozovatelům rozhlasového vysílání, je v licenčních podmínkách hudba výslovně uvedena a licenční podmínky mnohdy obsahují dokonce označení zcela konkrétního typu hudby, která má být vysílána (například Country rádio, Frekvence 1, Rádio Beat, Rádio KISS a další). V rámci licenčního řízení tak má soud za to, že činnost spočívající v odvysílání určitých hudebních vstupů, musí být v licenčních podmínkách provozovatele vysílání zahrnuta a v předmětu činnosti uvedena bez ohledu na to, že tento druh činnosti lze v běžném životě zahrnout pod pojem zábavy.

V dalším bodě žaloby žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v části, týkající se výše uložené pokuty, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a výše pokuty uložené rozhodnutím je nezákonná. Podle názoru žalobce žalovaná podle odůvodnění napadeného rozhodnutí při stanovení výše pokuty – chybně - ke všem skutečnostem, uvedeným v ustanovení § 61 odstavec 2 zákona o vysílání pouze přihlížela a z jejího rozhodnutí nijak nevyplývá, která kritéria považovala při ukládání pokuty za klíčová. Žalovaná podle názoru žalobce výši pokuty nestanovila zákonným způsobem, tj. podle

závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k ostatním skutečnostem, ale k těmto všem skutečnostem pouze přihlížela. Dále podle názoru žalobce Rada v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně výše stanovené pokuty neprovedla vyhodnocení jednotlivých kritérií, jejich významu pro úvahu o výši pokuty jak samostatně, tak ve vzájemné vazbě, váze, intenzitě i důležitosti.

Rovněž tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že ta hlediska, která zákon o vysílání výslovně stanoví, byla žalovanou posuzována a odůvodněna.

Podle ustanovení § 61 odstavce 2 a odstavce 3 téhož zákona při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, a ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do deseti pracovních dnů ode dne zahájení řízení o správním deliktu.

Městský soud v Praze v posuzované věci neshledal prvky libovůle ani vybočení z rozhodovací praxe ve vztahu k legitimnímu očekávání. Soud má za to, že zákonná kritéria pro stanovení výše pokuty za závadné vysílání jsou velmi obecná a je na správním úřadu – Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, aby si jejich relevantní obsah v jednotlivých případech pro účely rozhodnutí sama vyhodnotila.

Rozhodnutí žalované stran výše uložené pokuty žalobci bylo, co se týče zákonem výslovně uvedených kritérií, vydáno v souladu s těmito základními principy a je přezkoumatelné. Stávající judikatura správních soudů ohledně uvedené problematiky zastává právní názor, se kterým se ztotožňuje v tomto rozsudku též Městský soud v Praze, podle něhož při ukládání pokuty musí správní úřad uvést, k jakým konkrétním skutečnostem přihlížel při posuzování rozsahu, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Žalovaný správní úřad přihlédl ve svém rozhodnutí při stanovení výše pokuty v souladu s ustanovením § 61 odstavce 2 a 3 zákona o vysílání k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Rada stanovila výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, závažnosti a významu protiprávního jednání, a z tohoto pohledu rozhodla o výši pokuty ve výši 100.000,- Kč, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Z rozhodnutí žalované jsou podle názoru městského soudu patrná hlediska, jimiž se správní úřad při své volné úvaze o výši sankce řídil. Tato hlediska jsou v rozhodnutí popsána dostatečně srozumitelně a natolik podrobně, že nemohou mít podle názoru soudu za následek vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Ani výše uložené pokuty není v nyní posuzované věci nepřiměřená, neboť podle ustanovení § 60 odstavce 2 písm. g/ zákona o vysílání může Rada uložit provozovateli vysílání pokutu ve výši od 10.000,- Kč do 5.000.000,- Kč, pokud neplní licenční podmínky.

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 100.000,-Kč, kterou tak lze ještě stále považovat za pokutu při spodní hranici zákonné sazby.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce, a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl. Pokud jde o žalovaný správní orgán, tento měl ve věci úspěch, nicméně soud dospěl k závěru, že jím uplatněné náklady soudního řízení, tvořené náklady právního zastoupení žalovaného JUDr. Hromádkou, advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené náklady řízení. Žalovaným správním úřadem je v této věci ústřední správní orgán, jenž by v soudním řízení měl být schopen obhájit rozhodnutí, které vydal v rámci své působnosti, pomocí vlastních dostatečně kvalifikovaných pracovníků. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.června 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu